

Х. Коста. Не съм пиянъ. Азъ ти казвамъ ако си почтенъ челѣкъ, да излѣзешъ изъ къщата ми.

Маргар. Не съмъ дошелъ за тебе. Нѣмамъ работа съ еничери.

Х. Коста. Защото нѣмашъ, стори добръ да си отидешъ : мойта къща не е казино.

Злата. *[отзадъ му полека]* Негова милость е дофтуръ.

Х. Коста. Азъ не щѣ да знаѣмъ никого. На тѣзъ къща *вергіята* азъ плащамъ, азъ *буюрдисвамъ*, *анаджиму*.

Анка. Срамота, тате, негова милость пріятель на батя, на дошелъ да го търси.

Х. Коста. Такъвъ пріятель азъ не познавамъ. — Туй тука не е Авропата *[сочи му вратата]* Я да ти видѣмъ гърба.

Маргар. Хаджи, ти трѣба да знаешъ на кого хортувашъ.

Х. Коста. Не калесанъ гостъ, въ къщата ми не щѣ да го знаѣмъ. Разумявашъ ли?

Маргар. Азъ та направлямъ да ма познашъ кой съмъ, ами твърдѣ че четѣмъ *хатѣра* и *дослука* на фамиліята ти.

Х. Коста. Бе *ексик олеун* и *хатѣра* ти и *дослука* ти, салъ да не стѣпвашъ въ къщата ми.

Анка. Ахъ, Боже!

Злата. *[като олава Х. Коста]* Защо да не стѣпва? той е като братъ съсъ Димитракито ни.

Х. Коста. *(който я махва съ ржката си)* Гиди джонголъ! туй се подѣ твойта глава й.

Маргар. Утрѣ ще приказваме, хаджи, тамъ дѣто трѣба, салъ дръжъ на акъла си како си хортувалъ *(къмъ Анка и Злата)* Адійо. *(излиза)*.

Х. Коста. *(отъ подирѣ му)* И адіюто ти и главата ти! ... *(Анка тръгнува да отиде слѣдъ него)*.

Х. Коста. *(сѣ гнѣе на нея)* Тукъ! ... гиди *ширфидж* *(къмъ Злата)* Бе вѣй къщата ми ако не направите *резилъ маскара* *(олава си мустанитѣ)*, азъ тѣзи ги обръсвамъ, *анаджиму*.

ЯВЛЕНІЕ IX.

Горнитѣ, Б. Стойна.

Б. Стойна. *(като влиза весело)* Е! честито, честито, на добъръ часъ. — Честитѣ ти армаганъ, хаджи.

Х. Коста. Нека доде, че тогазъ. . .